

Opole, dn.16.02.2025 r.

Prof. dr hab. Aleksandra Rogowska
Instytut Psychologii
Uniwersytet Opolski
e-mail: arogowska@uni.opole.pl

OPINIA NA TEMAT ROZPRAWY DOKTORSKIEJ

mgr Weroniki Molińskiej

Kto zagra pierwsze skrzypce?

Poczucie własnej skuteczności a dobór ścieżki kariery solowej vs. zespołowej muzyka

Pani mgr Weronika Molińska przedstawiła do oceny cykl pięciu artykułów naukowych, w tym rozdział w recenzowanej monografii naukowej, dwa artykuły w polskich czasopismach bez czynnika wpływu (ang., *Impact Factor* [IF]) oraz dwa artykuły opublikowane w międzynarodowych czasopismach z czynnikiem wpływu:

1. Molińska, W., Rajchert, J., Bodecka-Zych, M. (2024). Do Narcissists Play Solo? Differences in Self-Efficacy and Narcissism Among Band and Solo Musicians. *Annals of Psychology*, 27(21). 91-101. <https://doi.org/10.18290/rpsych2024.0005> [70 pkt. MNiSW]
2. Molińska, W., Rajchert, J. (Przyjęty do druku). Skala Poczucia Własnej Skuteczności w Wykonastwie Muzycznym: wstępna adaptacja polskiego tłumaczenia Music Performance Self-Efficacy Scale. W: E.Nidecka i J. Wąsacz-Krztoń (Red.) *Muzyka w kontekście pedagogicznym, społecznym i kulturowym*. Studia i Szkice, t.4. Wydawnictwo Uniwersytetu Rzeszowskiego [20 pkt. MNiSW]
3. Molińska, W., Rajchert, J. (2024). Relacja z nauczycielem gry na instrumencie a poczucie własnej skuteczności muzyków i ich kariera zawodowa: badanie jakościowe. *Psychologia Wychowawcza*, 72(30), 107–128. <https://doi.org/10.71358/pw.1853> [40 pkt. MNiSW]
4. Rajchert, J., Molińska, W., Vonrath, W. (2024). Social Exclusion Effect on Self-Efficacy. *Psychological Reports*. <https://doi.org/10.1177/00332941241269514> [40 pkt. MNiSW; IF=1.7]
5. Molińska, W., Rajchert, J. (2024). Positive musical performance feedback facilitates general self-efficacy and choice of solo performance. *Psychology of Music*. <https://doi.org/10.1177/03057356241296535> [100 pkt. MNiSW; IF=1.6]

OMÓWIENIE CYKLU PIĘCIU ARTYKUŁÓW

Wszystkie artykuły łączy motyw przewodni, jakim jest poczucie własnej skuteczności. Doktorantka postanowiła zbadać, jaką rolę pełni poczucie samoskuteczności w rozwoju kariery zawodowej profesjonalnych muzyków. Większość dotychczasowych badań nad samoskutecznością była prowadzona w ramach ogólnej psychologii edukacyjnej, psychologii zdrowia, psychologii sportu i psychologii pracy. Jednak brakowało badań które odnosiłyby się do psychologii muzyki, uwzględniając specyfikę pracy ucznia, nauczyciela i wykonawcy muzyki. Doktorantka wypełniła istotną lukę w badaniach naukowych, wykazując jak ważne są badania nad poczuciem samoskuteczności dla wyjaśnienia rozwoju muzycznego i wyboru ścieżki kariery zawodowej muzyka. Co więcej, Doktorantka wykorzystała do tego celu różnorodne metody badań psychologicznych, włączając wywiad strukturalizowany, metodę samo-opisową w badaniach kwestionariuszowych online, badania walidacyjne, jak też badania eksperymentalne. Pokazuje to determinację w poszerzaniu warsztatu naukowego i ogromną motywację do dogłębnego badania interesującego dla Doktorantki zjawiska. Triangulacja danych, poprzez zastosowanie kilku metod i porównywanie wyników badań jakościowych i ilościowych, zapewnia w naukach społecznych wyższą jakość prowadzonych badań i ogranicza znacząco błędy wynikające z pomiaru. Poprzez zastosowanie triangulacji danych w niniejszej pracy doktorskiej, mgr Weronika Molińska poszerzyła istotnie perspektywę wyjaśniania badanego zjawiska samoskuteczności w aktywności muzycznej, co stanowi wysoką wartość tej pracy doktorskiej.

Kolejne publikacje odnoszą się do różnic indywidualnych oraz rozmaitych aspektów funkcjonowania muzyka w szkole i pracy. Pierwszy artykuł z cyklu (Molińska i in., 2024), opublikowany w *Rocznikach Psychologicznych*, odnosi się do wykazania różnic indywidualnych w narcyzmie wielkościowym i poczuciu własnej skuteczności, pomiędzy muzykami solowymi i zespołowymi. W badaniu przekrojowym, z wykorzystaniem kwestionariuszy psychologicznych online, uczestniczyło 124 profesjonalnych muzyków solowych i zespołowych. Badanie zostało poprzedzone wnikliwą analizą literatury naukowej. Zgodnie z hipotezami wykazano wyższe nasilenie cech narcystycznych i poczucia własnej skuteczności w grupie solistów w porównaniu do muzyków zespołowych. Jednak różnice międzygrupowe w tych zmiennych zacierały się, gdy obie zmienne były włączone do analizy (jedna jako zmienna zależna i druga jako kontrolowana czy zakłócająca). Szkoda, że Doktorantka nie pogłębiła tego tematu poprzez zastosowanie bardziej zaawansowanych analiz statystycznych, jak np. czynnikowej analizy regresji z efektem interakcji. Można by było wtedy sprawdzić, czy typ wykonywanej pracy muzyka (solo vs. w zespole) moderuje związek między narcyzmem a uogólnionym poczuciem samoskuteczności. Praca ta ma również liczne mankamenty w opisie metodologicznym, jak np.: (1) brak określenia stażu muzycznego u osób badanych (jest to podstawowa zmienna, charakteryzująca muzyków, oprócz instrumentu muzycznego); (2) brak kryteriów włączenia/wykluczenia; (3) nie wiadomo, czy badani wyrazili świadomą zgodę na udział w badaniu; (4) nie jest jasne, ile osób zostało z badań wycofanych na podstawie braku spełnienia kryteriów, braków danych i braku zgody na badanie. Nie jest też wiadome, w jaki sposób była zdeterminowana wielkość próby i jaka jest moc efektów. Brakuje też podrozdziału opisującego analizy statystyczne. Brakuje rozmiaru efektu dla testu *t*-Studenta (np. *d* Cohena), jak też nie jest jasne, jakie oprogramowanie było wykorzystane do

przeprowadzenia analiz statystycznych. Te wszystkie braki w opisie metodologicznym nieco kompensuje rzetelna dyskusja i wnioski, wieńczące publikację.

Druga publikacja (Molińska i Rajchert, w druku) jest rozdziałem z monografii, opisującym polską adaptację Skali Poczucia Własnej Skuteczności w Wykonawstwie Muzycznym (SPWSWM). W badaniu uczestniczyło 151 muzyków (zarówno profesjonalnych jak i dorosłych uczniów szkół muzycznych) z różnych stron Polski. Doktorantka przeprowadziła analizę literatury naukowej we wprowadzeniu, wykazując dotychczasowe wyniki badań nad uogólnionym i specyficznym poczuciem samoskuteczności, jak też uzasadniając wybór SPWSWM do badań własnych wśród muzyków. Brakuje natomiast we wprowadzeniu szerszego omówienia badań korelacyjnych, które uzasadniałyby wybór zmiennych do analizy trafności kryterialnej SPWSWM, włączając w to narcyzm wielkościowy i wrażliwy oraz strategie radzenia sobie z tremą sceniczną. Niedostatecznie też omówiono rolę płci i typu pracy muzyka (solowa vs. zespołowa). Jest kompletnie niejasne, dlaczego Doktorantka analizowała różnice między profesjonalnymi muzykami i uczniami szkół muzycznych, czy też między muzykami scenicznymi i nauczycielami, gdyż brakuje hipotez i wyjaśnienia tej problematyki w części teoretycznej. Wyżej wymienione grupy nie są w ogóle opisane w części metodologicznej publikacji (nie jest np. znana liczebność w poszczególnych grupach), co utrudnia ocenę trafności użytych analiz statystycznych i podważa wiarygodność uzyskanych wyników. Nie wiadomo też, czy te grupy są rozłączne. Niemal we wszystkich przypadkach nauczyciele pracują jednocześnie w szkołach muzycznych i na stałe zatrudnieni są w orkiestrach (np. w filharmoniach, operach) lub zespołach kameralnych. W akademiach muzycznych nauczycielami są zawsze czynni muzycy, występujący solo (np. śpiewacy operowi, wybitni pianiści, skrzypkowie, fleciści itd.) lub grający w orkiestrach. Podział na nauczycieli i muzyków solowych i zespołowych uznaję za duży błąd metodologiczny w tej pracy.

SPWSWM została obukierunkowo przetłumaczona, zgodnie z obowiązującymi standardami, w porozumieniu z autorem oryginalnego narzędzia, powstałego w j. angielskim. Zamieniono format skali odpowiedzi, mianowicie skalę stupunktową zastąpiono dziesięciopunktową. Następnie przeprowadzono eksploracyjną analizę strukturalną (EFA) z metodą Składowych Głównych do wyodrębnienia czynników i rotacją Promax. Niestety, nie jest jasne, dlaczego Doktorantka wybrała tę metodę badania struktury (brak wyjaśnienia w tekście). Niemniej jednak wcześniej, we wprowadzeniu teoretycznym, mgr Weronika Molińska wykazała jednoznacznie, że dotychczasowe badania wskazują na istotną statystycznie korelację między poszczególnymi pozycjami kwestionariusza i podskalami, a dodatkowo istnieje jeden czynnik wyższego rzędu (ogólny wynik całej skali). EFA oparta na wyodrębnieniu składowych głównych została nieadekwatnie wybrana, gdyż dąży ona do maksymalizacji wariancji między skalami i prowadzi do modelu czynników równorzędnych. Należało zacząć analizę od przeprowadzenia testu sferyczności Bartletta oraz analizy KMO, aby wstępnie sprawdzić kryteria dla EFA. Następnie trzeba było wyznaczyć liczbę czynników za pomocą kryterium Keisera lub innego (np. wykres osypiska, metoda paralelna), a potem przeprowadzić hierarchiczną analizę czynników ukośnych metodą głównych osi (metoda ta jest stosowana do potwierdzenia budowy wieloczynnikowej z wynikiem ogólnym dla całego kwestionariusza). Alternatywnie, bardziej sensowne od EFA byłoby przeprowadzenie analizy confirmacyjnej (CFA), skoro celem tego

projektu było potwierdzenie struktury, znanej z poprzednich oryginalnych badań amerykańskich, jak też uzasadnienie trafności teoretycznej narzędzia, a nie eksplorowanie nieznanych założeń na temat struktury czynnikowej. Należałoby wtedy porównać ze sobą trzy alternatywne modele: (1) model czynników równoległych (w którym cztery podskale są ze sobą skorelowane ale relatywnie niezależne); (2) z modelem hierarchicznym (w którym cztery podskale niższego rzędu wchodzi w skład czynnika ogólnego wyższego rzędu); oraz (3) z modelem dwuczynnikowym (w którym wszystkie 24 itemy kwestionariusza jednocześnie ładują się do czynnika ogólnego, jak i czterech nieskorelowanych ze sobą podskal). Z powodu tych licznych (powyżej wzmiankowanych) istotnych braków oraz problemów metodologicznych czy statystycznych, próba walidacji kwestionariusza SPWSWM moim zdaniem nie powiodła się, a wyniki nie wnoszą wartościowego wkładu do psychologii. Również opis grupy badawczej powiela braki, wykazane w pierwszym artykule. Brak rozdziału opisującego analizy statystyczne, nie raportowano rozmiaru efektu dla testu *t*-Studenta, niezany test post-hoc dla ANOVA, formatowanie tabel niezgodne ze standardami APA, czy też ignorowanie niskiej rzetelności (alfa Cronbacha < 0.70) niemal wszystkich strategii radzenia sobie z treścią sceniczną, wszystko to podważa wartość naukową tej publikacji. Jest to niewątpliwie najsłabsza publikacja z cyklu, przedstawionego przez Doktorantkę do oceny.

Trzeci artykuł (Molińska i Rajchert, 2024), opublikowany w *Psychologii Wychowawczej*, jest jakościową analizą 20 wywiadów, przeprowadzonych przez Doktorantkę z profesjonalnymi muzykami, w celu rozszerzenia wiedzy na temat znaczenia poczucia skuteczności dla rozwoju kariery muzycznej. Doktorantka zastosowała metodę refleksyjnej analizy tematycznej do analizy danych. Badania wykazały, iż relacja z nauczycielem prowadzącym muzyka oraz specyfika edukacji muzycznej mają kluczowe znaczenie dla kształcenia muzycznego i wyboru ścieżki zawodowej muzyków profesjonalnych. Zarówno we wprowadzeniu jak i w dyskusji wyników zaprezentowano bogatą literaturę naukową, uzasadniającą wybór tematów i umożliwiającą interpretację uzyskanych wyników w świetle teorii. Należy podkreślić, iż ta publikacja jest dziełem interdyscyplinarnym, wykraczającym poza tradycyjną psychologię muzyki czy psychologię edukacyjną, w kierunku pedagogiki muzycznej. Wnioski z tej pracy potwierdzają, iż relacja Mistrz-Uczeń i pozytywny klimat szkoły muzycznej wzmacniają poczucie własnej skuteczności u uczniów, co wspiera rozwój muzyczny i prowadzi do wybitnych osiągnięć muzycznych. Wysoko oceniam tę pracę i z pewnością stanowi ona wartościowy punkt wyjścia do dalszych badań, z wykorzystaniem w przyszłości metod ilościowych.

Czwarty artykuł (Rajchert i in., 2024) ukazuje poczucie samoskuteczności w kontekście wykluczenia społecznego. We wprowadzeniu przedstawiono zarys teorii i dotychczasowych badań, na podstawie których postawiono klarowne hipotezy. W niezwykle interesującym i pomysłowym eksperymencie online udowodniono, iż osoby wykluczone z gry Cyberball prezentowały niższe poczucie własnej skuteczności, przynależności i kontroli, aniżeli osoby włączone do gry. Dodatkowo wykazano, że kontrola i przynależność były dodatnio skorelowane z poczuciem własnej skuteczności. Analiza mediacji ujawniła także, iż związek pomiędzy wykluczeniem społecznym a poczuciem samoskuteczności jest pośredniczony przez poczucie kontroli i przynależności podczas gry. Badanie to zostało świetnie zaprojektowane, doskonale zoperacjonalizowane i stanowi kompleksową odpowiedź na pytania badawcze. Publikacja ta nie

tylko opisuje związki między ostracyzmem a poczuciem samoskuteczności, ale także wyjaśnia mechanizm powstawania tych zależności. Badacze zaproponowali implikacje praktyczne, zgodnie z którymi podwyższenie poczucia samoskuteczności można osiągnąć poprzez stworzenie takiego środowiska (pracy, szkoły, domu rodzinnego), które zaspokoi potrzebę kontroli i przynależności. Należy podkreślić, iż praca ta została opublikowana w wiodącym międzynarodowym czasopiśmie psychologicznym ze znaczącym czynnikiem wpływu (*Psychological Reports*, IF = 1.7) i jest, poza jednym wyjątkiem (brak podrozdziału opisującego przeprowadzone analizy statystyczne), pozbawiona niedoskonałości w opisie metodologii badań, które wcześniej wykazałam w poprzednich publikacjach mgr Weroniki Molińskiej. Należy też podkreślić, iż baza danych i kwestionariusz do badań, zostały udostępnienie w otwartym repozytorium *Open Science Framework* (OSF). Polityka otwartego publikowania zwiększa transparentność i replikowalność badań naukowych, prowadząc do podwyższenia jakości. Udział artykułu w procesie otwartego publikowania jest więc godny pochwały. Choć promotorka – prof. Joanna Rajchert – miała dominujący wkład w powstanie tego dzieła, udział Doktorantki w pracach nad artykułem i obserwacja swojego Mistrza, z pewnością przyczyniły się do udoskonalenia warsztatu naukowego, co można zaobserwować w następnej publikacji.

Badanie piąte (Molińska i Rajchert, 2024) zostało opublikowane w prestiżowym międzynarodowym czasopiśmie *Psychology of Music* (IF = 1.6) i dotyczy wpływu pozytywnych lub negatywnych informacji zwrotnych na temat wykonania muzycznego fragmentu utworu (prezentowanego *a vista*), na ogólne poczucie własnej skuteczności u profesjonalnych muzyków i późniejszy wybór powtórnego wykonania tego samego utworu we wersji solowej (*a cappella*) lub zespołowej (z akompaniamentem). Doktorantka zaproponowała do realizacji tego celu bardzo pomysłowy eksperyment, który został starannie przygotowany zarówno pod względem formalnym (np. skomponowanie specjalnego utworu muzycznego i prezentacja partytury podczas eksperymentu, wraz z aranżacją muzyki na kilka instrumentów, czy też stworzenie specyficznych warunków eksperymentalnych online) jak i teoretycznym (rzetelna analiza literatury światowej). Przeprowadzono szereg analiz, włączając test *t*-Studenta, analizę korelacji, analizę wariancji ANOVA dwuczynnikowa z powtarzanym pomiarem, jak też analizę logistyczną. Wyniki tego badania wskazują, że pozytywne informacje zwrotne, generowane losowo przez komputer, jak też pozytywne emocje raportowane przez badanych po eksperymencie, zwiększały poczucie własnej skuteczności i wiązały się z wyższym prawdopodobieństwem wyboru występu solo. Poza drobnymi mankamentami (np. brak wyjaśnienia skrótów w stopkach tabel, brak zakresów referencyjnych dla interpretacji rozmiaru efektu, nie wiadomo jaki test post-hoc był użyty do porównań w parach, nie wiadomo jakie oprogramowanie statystyczne było wykorzystane do analizy danych, czy też nieadekwatne włączenie do analiz strategii radzenia sobie z treścią sceniczną o niskiej rzetelności), artykuł jest opracowany bardzo starannie i rzetelnie, wg najwyższych standardów naukowych. Bardzo wysoko oceniam ten artykuł i świadczy on o wysokich kompetencjach Doktorantki w prowadzeniu pracy naukowej.

PODSUMOWANIE

Należy zauważyć, iż kolejne publikacje Doktorantki pokazywały istotny progres w pracy naukowej. Doktorantka stosowała w kolejnych artykułach coraz to bardziej zaawansowane analizy statystyczne, zaczynając od prostego testu *t*-Studenta, czy analizy korelacji, a skończywszy na dwuczynnikowej analizie wariancji z powtórzonym pomiarem oraz na analizie mediacji. We wszystkich artykułach z cyklu, wiedza teoretyczna o samoskuteczności była bardzo dobrze zaprezentowana, na podstawie anglojęzycznej literatury światowej. Zarówno dobór źródeł jak i sposób cytowania były na ogół poprawne. Niestety, należy jednocześnie zauważyć niezliczone błędy stylistyczne, gramatyczne i interpunkcyjne oraz nieuzasadnione powtórki tekstu (np. akapit ze strony 7/8 został wklejony ponownie na stronie 9 pracy doktorskiej), które występowały w streszczeniu pracy doktorskiej, autoreferacie i kilku pierwszych publikacjach. Utrudniało to zrozumienie treści i przeszkadzało w czytaniu. Również sposób prezentacji osiągnięć naukowych był w autoreferacie dość chaotyczny i wskazywał na słabe zdolności analizy i syntezy materiału naukowego. Rozumiem, że umiejętność dystansowania się oraz zdolność do wnikliwej i krytycznej oceny własnych dzieł jest zadaniem trudnym do osiągnięcia dla początkującego badacza. Jednak błędy językowe można było łatwo wyeliminować przed złożeniem pracy do publicznej wiadomości. Dlatego trudno mi zaakceptować autoreferat w tej niedopracowanej wersji. Ponieważ jednak głównym celem recenzji było omówienie cyklu pięciu artykułów, w swojej opinii skupiłam się na tych publikacjach, pomijając (może niesłusznie) autoreferat.

Zgodnie z art. 187 ustawy z dnia 20 lipca 2018 Prawo o Szkolnictwie Wyższym i Nauce, ocena recenzencka odnosi się do określenia, czy zostały spełnione następujące trzy warunki rozprawy doktorskiej: (1) dysertacja ma prezentować ogólną wiedzę teoretyczną kandydata w dyscyplinie psychologii oraz umiejętność samodzielnego prowadzenia pracy naukowej; (2) przedmiotem doktoratu ma być oryginalne rozwiązanie problemu naukowego; (3) rozprawę doktorską może stanowić praca pisemna, w tym zbiór opublikowanych i powiązanych tematycznie artykułów naukowych. Na podstawie analizy cyklu pięciu artykułów, przedstawionych do oceny przez mgr Weronikę Molińską w postępowaniu o awans naukowy w dyscyplinie psychologia, stwierdzam, że:

1. **Rozprawa doktorska mgr Weroniki Molińskiej prezentuje ogólną wiedzę teoretyczną w dyscyplinie psychologia**, odnoszącą się do poczucia samoskuteczności i pokrewnych konstruktów teoretycznych. Przedstawione do oceny publikacje wykazały, iż Doktorantka potrafi dokonać samodzielnej analizy literatury naukowej, przetworzyć tę wiedzę i zaprezentować ją w zwartej formie w publikacjach naukowych. Wszystkie prace były oparte na solidnych podstawach teorii samoskuteczności Alberta Bandury. Badania i teorie pokrewne były też na ogół prawidłowo wybrane i zaprezentowane. Doktorantka czerpie wiedzę ze światowej literatury naukowej, potrafi przetwarzać artykuły napisane w języku angielskim i sama pisze artykuły w języku obcym. Jej dorobek, a w szczególności dwa ostatnie artykuły z cyklu, ukazały się w międzynarodowych czasopismach naukowych z istotnym czynnikiem wpływu ($IF = 1.6/1.7$), co pokazuje ogromny potencjał i dobrze rokuje na przyszły rozwój naukowy Kandydatki.

2. **Rozprawa doktorska wykazuje umiejętność samodzielnego prowadzenia pracy naukowej.** Chociaż ani jedna publikacja nie powstała samodzielnie, zgodnie z deklaracjami o wkładzie poszczególnych autorów, Doktorantka miała procentowo wiodący wpływ na powstanie czterech z pięciu artykułów. W czterech artykułach mgr Weronika Molińska była autorką pomysłu badawczego oraz uczestniczyła w analizach statystycznych i interpretacji wyników badań. We wszystkich pięciu artykułach była ona odpowiedzialna za analizę literatury i opracowanie artykułów (pisanie i poprawianie manuskryptu po recenzjach), jak też przeprowadzenie badań. Jak wskazywałam wcześniej, w kolejnych pracach Doktorantka wzbogacała swój warsztat naukowy, eksperymentując w różnych metodach badawczych i zdobywając coraz wyższe umiejętności analizy statystycznej danych ilościowych. Postępy są też widoczne w opisie i opracowaniu materiału badawczego wg współczesnych standardów naukowych, z zachowaniem zasad transparentności i replikowalności badań. Można więc stwierdzić, iż pod opieką promotorki – prof. Joanny Rajchert – Doktorantka zdobyła odpowiednie umiejętności i kompetencje, które pozwolą jej w przyszłości prowadzić samodzielną pracę naukową.
3. **Rozprawa doktorska stanowi oryginalne rozwiązanie problemu naukowego.** Kolejne artykuły z cyklu odnosiły się do różnych aspektów poczucia samoskuteczności w elitarnej grupie profesjonalnych muzyków. Badania integrują wiedzę z zakresu psychologii pracy, psychologii edukacyjnej i psychologii muzyki i poszerzają dotychczasową wiedzę o nowe treści. W szczególności, nowatorskim aspektem pracy doktorskiej jest zastosowanie teorii samoskuteczności do wyjaśnienia rozwoju muzycznego i wyboru ścieżki zawodowej muzyków (gra solo vs. zespołowa). Również analiza jakościowa pogłębia wiedzę na temat determinantów poczucia samoskuteczności u muzyków, przede wszystkim w odniesieniu do roli nauczyciela, mentora i mistrza w kształtowaniu się poczucia samoskuteczności i osiągnięciach muzycznych, jak też w całościowym rozwoju kariery muzycznej. Projekty eksperymentalne stanowią też nowatorskie i pomysłowe rozwiązania problemów badawczych, w zakresie związków samoskuteczności z wykluczeniem społecznym i informacjami zwrotnymi na temat wykonania utworu muzycznego. Przetłumaczenie kwestionariusza do oceny poczucia samoskuteczności w radzeniu sobie z tremą sceniczną ma też pewną wartość, jednak potrzebne są badania z wykorzystaniem CFA, aby w pełni ocenić trafność strukturalną tego narzędzia. Podsumowując, cykl artykułów, składający się na pracę doktorską mgr Weroniki Molińskiej poszerza istniejącą wiedzę na temat samoskuteczności i osadza ją w kontekście pracy muzyka.

KONKLUZJA

Wszystkie trzy przesłanki zostały spełnione w cyklu artykułów pt. „Kto zagra pierwsze skrzypce? Poczucie własnej skuteczności a dobór ścieżki kariery solowej vs. zespołowej muzyka”. Dlatego wyrażam pozytywną opinię na temat rozprawy doktorskiej mgr Weroniki Molińskiej i wnoszę o nadanie jej stopnia doktora nauk społecznych w dyscyplinie psychologia.

Stefanowska Rafał